



Arrest

nr. 151 571 van 1 september 2015
in de zaak RvV 124 034X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Voornoemde aanvraag wordt aangevuld op 12 december 2011, 13 februari 2012 en 14 februari 2012.

Op 27 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.12.2011 werd ingediend en op 12.12.2011, 13.02.2012 en 14.02.2012 werd aangevuld door:

<i>O., A. (R.R.: ...)</i>	<i>* volgens paspoort: B., L.</i>
<i>geboren te (...) op (...)</i>	<i>geboren te (...) op (...)</i>
<i>nationaliteit: Gabon</i>	<i>nationaliteit: Guinee</i>
<i>wettelijke vertegenwoordiger van:</i>	
<i>O., Y., geboren op (...)</i>	
<i>O., A., geboren op (...)</i>	

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2003 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, zou proberen Nederlands te spreken en gewerkt heeft en dit staat aan de hand van een arbeidscontract d.d. 09.03.2010, loonfiches, een tewerkstellingsattest voor de periode 01.01.2007 tot en met 31.12.2007 als arbeider bij het OCMW en een tewerkstellingsattest voor de periode 01.03.2008 tot en met 28.02.2010 als arbeider bij M. L. M., kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het immers normaal dat betrokkene zich in de periode dat hij een legaal verblijf genoot in België geïntegreerd heeft en gewerkt heeft. Dit verhindert verzoeker ook niet op dit ogenblik om terug te keren naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij kan verblijven. De tewerkstelling was overigens enkel toegestaan zolang betrokkene over een geldige verblijfsvergunning en een geldige arbeidskaart beschikte. Op datum van 23.03.2011 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om de machtiging tot verblijf van verzoeker te beëindigen middels een bijlage 13 met toepassing van artikel 13§3.3° van de wet van 15.12.1980 omdat betrokkene zijn verblijfsrecht had bekomen op basis van een valse identiteit en nationaliteit. Mede hierdoor kan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van fraude.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13.10.2003. Deze aanvraag werd afgesloten op 25.03.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedure - namelijk ongeveer 4,5 maanden (en dus niet meer dan acht jaar zoals de advocaat beweert) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij over onvoldoende financiële middelen zou beschikken om zich te begeven naar een niet-schengenland. Dit element kan niet weerhouden worden, aangezien verzoeker desgewenst een beroep zou kunnen doen op het vrijwillig terugkeerprogramma om zo de nodige steun te krijgen voor een terugreis. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren, komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende re-integratiesteun. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Wat betreft het aangehaalde element dat een gedwongen terugkeer vol gevaar zou zijn voor de fysieke en psychische integriteit van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat er op dit ogenblik geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Het principe wordt gehanteerd dat in eerste instantie de betrokkene zelf alles in het werk moet stellen om te voldoen aan zijn verplichting om het grondgebied te verlaten en zelf de nodige stappen dient te ondernemen om te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst of een derde land waar hij kan verblijven. Hij kan hiertoe zoals hierboven vermeld eventueel beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De advocaat beweert dat verzoeker nooit fraude of arglistigheden gebruikt heeft, maar uit het administratief dossier blijkt net dat betrokkene ongeveer vier jaar lang zijn echte identiteit en nationaliteit verborgen heeft gehouden voor de Belgische overheid. Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op een valse naam en nationaliteit en heeft een tijdelijke verblijfsregularisatie bekomen op basis van deze valse identiteit en nationaliteit. Pas na een viertal jaar, namelijk op 29.03.2007, heeft hij zijn echte identiteit en nationaliteit kenbaar gemaakt. Zoals hierboven reeds vermeld werd het legaal verblijf van betrokkene beëindigd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23.03.2011 middels een bijlage 13, hem betekend op 28.03.2011, wegens fraude. Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Betrokkene beweert dat hij zich een prangende humanitaire situatie bevindt, maar licht dit niet verder toe. De loutere vermelding dat men zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het voorgelegde medisch stuk (consultatie in het ziekenhuis, opvolging na de geboorte) dat betrekking heeft op de medische toestand van het jongste kind van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

Voorname beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 maart 2013.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"Ten onrechte motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing tot ontvankelijkheid van verzoekers regularisatieaanvraag door te stellen dat verzoeker destijds fraude heeft gepleegd aangezien hij zijn eerste regularisatieaanvraag zou gedaan hebben onder de naam O. A., terwijl zijn paspoort B. L. aangeeft als officiële naam. (Bestreden beslissing pagina 1, alinea 2)

Verderop in de bestreden beslissing haalt de Dienst Vreemdelingenzaken dit argument opnieuw aan door te stellen dat verzoeker wel degelijk een gevaar zou vormen voor de openbare orde nu hij reeds fraude pleegde van bij de aanvraag van zijn eerste regularisatie.

Verzoeker heeft echter duidelijk aangegeven dat het feit dat hij een andere naam gebruikte dan diegene die op zijn paspoort staat niet ter kwader trouw is, maar eenvoudig te verklaren. Verzoeker is geboren in Conakry (Guinee). Hij werd daar echter nooit aangegeven bij de burgerlijke stand. Op driejarige leeftijd is hij geadopteerd door een familie uit Gabon en vervolgens daar aangegeven. De naam O. A. heeft hij toen verworven. In België heeft betrokkene zijn oorspronkelijke naam willen aannemen, omdat zijn adoptie ouders inmiddels overleden zijn. Hij heeft dit gegeven inmiddels officieel gemaakt bij de Guineese autoriteiten. De naam B. L. is dan zijn biologische naam, de naam O. A. zijn adoptienaam (STUK3)

Aangezien dit gegeven duidelijk naar voren werd gebracht door verzoeker in de loop van zijn diverse regularisatieprocedures (9bis en 9ter) en het feit dat de DVZ hier geen rekening mee houdt houdt in dat de DVZ de motiveringsplicht schendt

De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.

In het verleden heeft de rechtspraak reeds beslissingen die de formele motiveringsplicht schenden, vernietigd (RvSt dd 22/03/2010, nr. 202208)

Het eerste middel is dan ook gegrond"

3.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker verwijst naar het element uit de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoeker destijds fraude heeft gepleegd en betoogt dat hij duidelijk heeft aangegeven dat het feit dat hij een andere naam gebruikte dan diegene op zijn paspoort niet ter kwader trouw is gebeurd, maar eenvoudig te verklaren is. De gegevens zouden duidelijk naar voren zijn gebracht door verzoeker in de loop van zijn diverse regularisatieprocedures (9bis en 9ter) en het feit dat hiermee geen rekening werd gehouden, zou een schending van de motiveringsplicht inhouden, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst in de toelichting van het middel enkel naar een stuk van 20 augustus 2010 betreffende zijn vraag tot identiteitswijziging. Uit het administratief dossier blijkt dat dit stuk de aanleiding was tot de beslissing van 29 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied. De bestreden beslissing waarom verzoeker niet verhinderd is om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Daarbij is het element van de fraude in overweging genomen en verzoeker kan niet in redelijkheid voorhouden dat hij niet op de hoogte is van het standpunt van verweerder hierover. De Raad wijst er tevens op dat elke aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet afzonderlijk dient te worden beoordeeld, zodat van de aanvrager kan verwacht worden dat hij telkenmale aantoonst te voldoen aan de aan de aanvraag verbonden wettelijke vereisten en hij niet zonder meer naar andere

procedures kan verwijzen. De verwerende partij heeft bij het nemen van een beslissing over een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet overigens geen andere motiveringsplicht dan te motiveren in het licht van dit wetsartikel zodat verzoekers toelichting niet dienstig is. Ten overvloede merkt de Raad op dat het beroep dat verzoeker heeft ingediend tegen de beslissing van 29 maart 2011 werd verworpen bij arrest nummer 142 369 van 31 maart 2015.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en betoogt dat de door hem aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidsstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

Bovendien merkt de Raad op dat in de mate dat verzoeker de beslissing van 23 maart 2011 betwist, voornoemde beslissing geen voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure en derhalve onderhavige procedure niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op voornoemde beslissing. Ten overvloede herhaalt de Raad dat het beroep van verzoeker dat werd ingesteld tegen voornoemde beslissing werd verworpen.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“Door de bestreden beslissing zal verzoeker als illegaal uiteindelijk het land worden uitgewezen en naar thuisland Guinee dienen terug te keren.

Verzoeker behoort immers tot de etnische groep van de Peul die in zijn thuisland worden opgejaagd en vervolgd door de etnische groep van president Condé. Zuiver om hun afkomst worden zij uit hun huizen gejaagd, gefolterd en soms vermoord.

Stavingsmiddel : - www.news24.com/Africa/News/1-800-ofGuineas-Peul-forced-to-flee2 20101028; (STUK4)

Aangezien verzoeker aldus behoort tot een deze opgejaagde etnische groepering dient verzoeker bij een terugkeer naar zijn thuisland enkel en alleen om deze reden te vrezen voor zijn leven en of de door. Bovendien schuilt er ook op macro gebied dagelijks gevaar voor verzoeker bij een terugkeer naar zijn thuisland sinds het regime van président Condé dagelijks te maken krijgt met verschillende betogingen tegen zijn beleid die vaak uitmonden in geweld en dood.

Tot slotte is het noorden van het land ondertussen bezet door de Touareg rebellen met alle gevaren en onschuldige slachtoffers voor de burgerbevolking tot gevolg.

Stavingsmiddel : -Reisadvies FOD Buitenlandse Zaken (STUK 5)

Aangezien hierboven duidelijk werd aangetoond dat verzoeker bij een terugkeer dient te vrezen voor menonwaardige behandelingen;

Aangezien het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens nochtans voorziet in haar artikel 3 EVRM dan niemand mag worden blootgesteld aan menonwaardige behandelingen.

Aangezien dit een absoluut recht is (EHRM 7 juli 189 Soering / Verenigd Koninkrijk nr. 14038/88; 15 november 1996 Chahak/Verenigd Koninkrijk, nr. 22414/93) kan iemand die niet worden verwijderd naar een land waar het risico bestaat dat hij deze menonwaardige behandeling zou moeten ondergaan.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM

Het tweede middel is gegrond."

3.4. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aldus doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch enkel inhoudt dat de aanvraag van verzoeker om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wordt afgewezen. Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Verzoeker beperkt zich bovendien in zijn verzoekschrift tot een algemene uiteenzetting omtrent de situatie van de etnische groep van de Peul - waartoe hij louter beweert te behoren -, de betogingen tegen het beleid van president Condé en de Touareg-rebellen. Verzoeker brengt enkel stukken bij waaruit algemene berichtgeving blijkt, doch hij brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of bewijzen aan ter staving van zijn kritiek. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt dan ook niet. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS